

garumq; carmina & deuotiones fugientem, & inter cætera ait, sedandi amoris gratia herbas quæsitas, quæ æneis falcibus secarentur. Hæc res non ne quaestione digna est, unde Vergilio æneæ falces in mentem uenerint? Ponam itaque Vergilianos uersus, mox & inde Sophoclis, quos Maro æmulatus est, Falcibus & messæ ad lunam quæruntur ahenis,
Pubentes herbæ nigri cum lacte ueneni.

Sophoclis autem tragœdia id de quo quærimus, etiam titulo præfert. Inscríbatur enim Rhizotomoi. in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed auersam, ne uí noxií odoris ipsa interficeretur, & succum quidem herbarum in cados æneos refundentem, ipsas autem herbas æneis falcibus execantem. Sophoclis uersus hi sunt:

Hæc Sophocles. Quo autore sine dubio Vergilius protulit æneas falces. Omíno aut ad rem diuinã pleraq; ænea adhiberi solita, multa indicio sunt, & in his maximè sacris, quibus delinire aliq; aut deuouere, aut deniq; exigere morbos uolebant. Taceo illud Plautinũ cum ait: Me cũ habet pagus, morbus, æs, & qđ alibi Vergilius, Curetũ sonitus crepitantiaq; æra. Sed Carminij curiosissimi & docti uerba ponã, qui in libro de Italia. ii. sic ait: Prius itaq; & Thuscus æneo uomere uti, cum cõderentur urbes, solitos, in traiectitijs eorũ sacris inuenio: & in Sabinis ex ære cultros, quibus sacerdotes tõderent. Post hæc Carminij uerba, longũ fiat, si uelim p̄censere, q̄ multis in locis Græcorũ uetustissimi æris sonos tanq; rem ualidissimã adhibere soliti sunt. Sed p̄senti op̄i docuisse nos sufficit, falces æneas Maronis, exẽplo Græci autoris inductas.

In libro nono Vergilius posuit hos uersus:

Stabat in egregijs Arcentis filius armis,
Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Ibera,
Insignis facie, genitor quem miserat Arcens,
Eductum matris luco Symetia circum
Flumina, pinguis ubi & placabilis ara Palici.

Quis hic Palicus deus, uel potius qui dñ Palici, nam duo sunt, apud nullũ penitus autorem Latinum q̄ sciam reperi, sed de Græcorũ penitissimis literis hanc historiam eruit Maro. Nam primũ ut Symetus fluuius, cuius in his uersibus meminit, in Sicilia est, ita & dñ Palici in Sicilia colũtur, q̄s primũ omĩum Aeschylus tragicus, uir utiq; Siculus, in literas dedit. Interpretationẽ quoque nominis eorũ, quam Græci *ετυμολογία* uocant, expressit uersibus suis. Sed priusquam uersus Aeschyli ponam, paucis explanãda est historia Palicorum. In Sicilia Symetus fluuius est. Iuxta hunc Nympha Thalia cõpressu Iouis grauida, metu Iunonis optauit, ut sibi terra dehisceret, quod & factum est. Sed ubi uenit tempus maturitatis infantum, quos aluo illa gestauerat, reclusa terra est, & duo infantes de aluo Thaliæ progressi, emerferunt: appellatiq; sunt Palici *ἄρ τοι πάλην κέει*, quoniam prius in terram merfi, denuo inde reuerfi sunt. Nec longẽ inde lacus breues sunt, sed immensum profundi, aquarum scaturigine semper ebullientes, quos incolæ crateras uocant, & nomine Dellos appellant, fratresq;